

Pepper

Vlk

Od rána ses neozvala, takže budu předpokládat, že patříš k té hrstce vyvolených, kterým Rucker zabavil mobil. Sbohem, vojáku.

Opřu se čelem o šatní skříňku. Poslední hodina skončila před deseti minutami a jenom do té doby mi Taffy napsala šílených dvaatřicet zpráv.

A co tahle? stojí v její poslední esemesce. Zamžourám na screenshot tweetu, který mi poslala. Je to selfiečko nějakého chlápka – drží plný pytlík z mekáče, pus má nacpanou hranolkami a pod fotkou stojí zkus si podat tohle, mrcho. Jeden z tisícovek tweetů, ve kterých je tagnutý firemní účet a hashtag #podejsisendvičodBLB. Dneska jich máme v plánu duchaplně odpálkovat aspoň dvě stě.

A když říkám máme v plánu, mluvím spíš o sobě, protože Taffy nemá v těle ani kapku sarkasmu.

Napišu tweet a pošlu jí ho tak rychle, že přitom ani nemusím zvolnit krok: takovej hnus by si nechtěla podat ani hajzlbába.

Taffy ho do minutky zveřejní, což znamená, že jí potrvá tak pět minut, než najde dalšího kandidáta, pak bude zhruba deset minut vymýšlet vlastní odpověď a nakonec to vzdá a napíše mně. To už ale budu v bazénu – výjimečně se na to těším, protože v poslední době je to jediná příležitost, kdy nemusím být na příjmu.

Ne že by mě plavání nebavilo. Jako malé jsme s Paige každé léto chodily na kurzy a už v šesti jsem byla tak rychlá, že jsem zvládala plavat kolem dokola ostatních dětí. Tehdy mě to bavilo, protože na prvním místě nestály závody, hlavní bylo, jak jsme mezi jednotlivými disciplínami seděli v trávě a hráli uno, jak jsme se ségrou žadonily, aby nám máma s tátou po tréninku dovolili zaběhnout k food trucku o kus dál na ulici a koupit si obří porci pečených brambor. Jenže když jsme se přestěhovaly, plavání pro radost odzvonilo. Tady lidi na tréninky chodí proto, aby vždycky na konci sezony dostali pochvalu a kápnul jim z toho řádek na přihlášce na vysokou. Nekonečné stovky hodin a pot a vlasy zničené od chloru a sem tam i slzy, to všechno se smrskne na pár vytištěných slovíček.

„Ty, Pep... Mám začít s rozcvičkou, nebo už budeš?“

Pep. Tuhle přezdvíku nesnáším. Dost možná ještě víc než *Papričku*, další campbellovský výtvar.

Nebo možná nejde ani tak o tu *Pep*, jako spíš o osobu, která to řekla.

„Hned jsem tam,“ odpovím Pooje a vrazím batoh do skříňky. Jako bych tam zároveň strčila Taffy. A Vlka.

Pooja si zastrčí pramen vlasů do plavecké čepice a ukáže mi zdvižený palec. „Když myslíš!“